

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

De reiziger
Uitzwaaien

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff osa
- 4 Uitzwaaien: meegaan en blijven staan
- Yvonne Peyresaubes osa
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met *Bright Richards* - Chris van Wieren
- 13 Als ik uit mijn raam kijk...
- Mireille de Vreeze over haar (voor)uitzicht
- 14 God verjoeg dus de mens uit de tuin - Erik Borgman
- 17 Zing! - Femke Soethoudt
- 18 ZinneBeeld - Bernadette Herber
- 20 Wij vragen uw steun voor New Dutch
Connections - Shakib vertelt zijn verhaal
- 21 Met Augustinus mee - Ingrid van Neer-Bruggink
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 24 Op de koffie met *An Kooijman*
- Chris van Wieren en Evelien Plaisier

Jaargang 84, nummer 1: september/oktober 2017

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
Telefoon administratie 030 - 2430538
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtengoed van onze congregatie.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas osa
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Erik Borgman, Evelien Meijs, Anne Nij Bijvank osa, Evelien Plaisier, Chris van Wieren
Dank aan Felicia Dekkers die afscheid heeft genomen van de redactie.

Aan dit nummer werkten mee:

Bernadette Herber, An Kooijman, Ingrid van Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff osa, Yvonne Peyresaubes osa, Bright Richards, Nazrina Rodjan, Shakib, Femke Soethoudt, Mireille de Vreeze

Fotografie: Marie Madeleine Maas osa (p.13),
Roelant Meijer (cover, p.4, 10, 14, 24).

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie. Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal € 10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

Een goed begin

‘Tot vanavond!’ Met een zwaai naar de thuisblijvers trek ik de voordeur achter me dicht. In de verte hoor ik nog net: ‘Wees voorzichtig! Hoe laat ben je thuis?’ Er wordt naar me uitgekeken. Mijn plannen voor vandaag eindigen weer thuis!

Is een reiziger, in de onrust van het steeds verder willen trekken, niet op weg om uiteindelijk thuis te komen? Al reizend besef je hoe kwetsbaar je bent en herken je die kwetsbaarheid ook weer in reisgenoten. Dat schept verbondenheid op de weg die we gaan. Uitzwaaien vertelt iets van die verbondenheid. Ik herinner me nog goed hoe we met een gebed uitgezwaaid werden door onze medezusters toen we een pelgrimstocht gingen maken. Bij een tocht die op die manier begint, voel je dat zij die zwaaien met je meetrekken. Dat geeft ook kracht als de weg soms ook zwaar valt. Zo ben je eigenlijk samen op pad.

Kracht is soms wel nodig. Geestkracht om goede beslissingen te nemen bij onrust en onzekerheid. Waar kom ik terecht, hoe zal het gaan? Die vragen zien we ook bij de jonge mensen die voor het eerst voor

een paar dagen rust en stilte bij onze boerderij aanbellen. Hoe zal het zijn, kan ik het wel aan? Soms spreken ze hun vragen aarzelend uit. Als dan na een paar dagen het afscheid weer nadert, merk je dat er een verbondenheid is ontstaan.

Hoe kan ik de stilte meenemen naar huis? Dat was een diepe wens die een van onze jonge gasten uitte, net voor het uitzwaaien, op de drempel. Daarin klonk de vraag: hoe kan ik hier blijven en toch weggaan? Gaat God ook met me mee als ik zometeen terug naar de trein loop? Ik wil weggaan en toch iets blijven ervaren van samen, iets mogen voelen van Gods liefde voor ieder van ons.

Het is mooi om dan voor haar en andere vertrekkers het Taizélampje aan te steken, licht voor onderweg, teken van de hoop die ons gaande houdt.

Laten we samen verder trekken; in verbondenheid!

Mariella Oberndorff osa, algemeen overste

Uitzwaaien: meegaan en blijven staan

Yvonne Peyresaubes osa

Het Centraal Station in Utrecht op een middag in augustus. Ik loop tussen honderden mensen die allemaal duidelijk een bestemming hebben. Uit flarden van gesprekken begrijp ik dat de drie meiden achter mij naar een open dag gaan in het ziekenhuis waar ze binnenkort hopen te gaan werken. Spannend! Een jonge man kijkt zenuwachtig naar zijn horloge. Zal hij de trein halen voor een blijkbaar belangrijke afspraak? Aan hun koffers te zien gaat dat stel op vakantie. Op het perron aangekomen blijven hun vrienden achter om hen uit te zwaaien. Vanuit de trein wordt nog amper gekeken, want de reizigers zijn eigenlijk al weg, met hun dromen, hun verwachtingen. Al half op hun bestemming.

Mensen van de weg

Die honderden mensen op het Centraal Station zijn allemaal reizigers. Ik werd benieuwd wat de Bijbel ons over reizen en reizigers zou vertellen en heb een concordantie gepakt, een dik, zwaar boek waarin men alle woorden uit de Bijbel kan vinden, alfabetisch gerangschikt met de titel van het boek en het versnummer. Maar reizen zoals wij die kennen, met een duidelijke planning en bestemming, kennen de

mensen van de Bijbel niet. De mensen van de Bijbel zijn wel veel onderweg. Aan het woord 'weg' worden dan ook niet minder dan vijf colonnes gewijd. Het begint met Abram die huis, haard en land verlaat en op weg gaat naar het onbekende. 'Hij vertrok zonder te weten waarheen'

De bestemming blijft onzeker

(Hebreeën 11,8). De schrijver van de brief aan de Hebreeën spreekt over gelovigen die zichzelf 'vreemdelingen en passanten op aarde' noemen (Hebreeën 11,13). Steeds op reis dus. Maar waarnaartoe? De bestemming blijft onzeker.

Ook eenmaal onderweg was reizen toen niet zoals nu - tot in alle details verzekerd, naar zonnige stranden en luxe hotels die ons door reisbureaus zijn aanbevolen. Er wordt in de Bijbel voornamelijk gelopen. Je bent daardoor erg kwetsbaar en op jezelf of een paar medereizigers aangewezen. Regen en kou zijn vijanden.

Ook de zon als die te fel brandt. Een reis-gebed van Ierse monniken – ook reizigers zonder vast doel, behalve het onderweg zijn – vertelt over de gevaren die dreigen: tegenwind, slecht weer, onduidelijke of ongebaande wegen, ongestilde lui.

Dit soort gevaren, waar het boek Exodus al over vertelt, veroorzaken niet alleen angst maar ook protest en opstandigheid. Het zijn gevaren die het leven in slavernij ineens de kleur geven van zekerheid, genoeg eten en drinken, een veilig leven. En dan komen de verwijten: waar zijn we aan begonnen? En die Mozes, een leider van niets... Heeft hij ons hierheen gelokt

Uitzwaaien is iets wederkerigs

om ons met z'n allen te laten sterven? Er is tijd nodig, lezen we, veertig jaar van zoeken, strijden en discussiëren om banden van vertrouwen te smeden. Het belang van onderling vertrouwen ontdek je onderweg. De weg laat je ook realiseren dat vrijheid een prijs heeft. Beelden op tv

en foto's in de krant laten ons dagelijks zien hoe gevaarlijk een reis ook in onze tijd nog kan zijn: over zee in kwetsbare, overvolle boten of door de woestijn zonder de nodige voorzieningen zoals water, voedsel en bescherming tegen de zon.

Afstand is ruimte

Op reis gaan, met alle bijbehorende gevaren en onzekerheden, betekent in de eerste plaats afscheid nemen. Ook daarover lezen we in de Bijbel. De profeet Elia vertrekt voor wat zijn laatste reis zal zijn en zegt nogal grof: 'Blijf jij hier!' tegen een leerling die hem wil vergezellen (2 Koningen 2,2). Maar deze leerling, Elisa, is koppig en blijft hem volgen. Is hij bang om alleen achter te blijven? Heeft hij zo op zijn meester geleund dat hij de weg alleen niet aandurft? Ze worden toch uit elkaar gedreven door een wagen van vuur, met paarden van vuur ervoor (2 Koningen 2,11). Daar valt niet mee te onderhandelen. Elisa raapt de mantel op van Elia, weet dat zijn meester voorgoed vertrokken is en treedt nu zelfstandig op. Het afscheid moest plaatsvinden, en als het eenmaal gebeurd is, is het goed.

Loslaten begint al op de eerste schooldag

Dit verhaal doet me aan woorden van Jezus denken. In de lange toespraken die de evangelist Johannes optekent als de laatste woorden van Jezus, zijn testament als het ware, lezen we: 'Het is goed voor jullie dat ik ga, want als ik niet ga, zal de pleitbezorger niet bij jullie komen, maar als ik weg ben, zal ik hem jullie zenden' (Johannes 16,7). Er wordt een nieuwe situatie aangekondigd. Er komt een afstand tussen de Meester en zijn leerlingen, een afstand die ruimte is. Ruimte voor de Geest - de pleitbezorger - die de woorden en daden van Jezus in herinnering zal brengen en dat nog altijd doet. Die afstand dwingt om na te denken over de eigen plaats in het nieuwe verhaal dat met Jezus is begonnen.

Loslaten

Vandaag hoor ik bij degenen die op het perron blijven staan, die anderen uitzwaaien als de trein vertrekt. 'Je moet je kinderen weten los te laten', zucht een moeder. Ze vertelt mij over haar oudste dochter die in Nijmegen gaat studeren. Ze moet even slikken en zegt: 'Dat loslaten begint al op de eerste schooldag in de kleuterklas! Vanaf die dag zijn wij ouders niet meer het belangrijkste, het

gezag. Je hoort telkens weer: 'De juf zegt dit, de juf zegt dat... De juf weet alles.' De eerste stappen op de levensreis worden al vroeg gezet!'

Daar sta ik dan op het perron, naast de moeder van de jonge studente, en met mijn hand zwaai ik naar iemand die naar mij terugzwaait. Een ritueel, een gebaar dat een ervaring uitdrukt waar geen woorden voor zijn. Uitzwaaien is iets wederkerigs. Aan de ene kant betekent uitzwaaien: ik trek mij terug, ga maar! Je kunt het zonder mij. Maar wij blijven even staan en dat brengt tot uitdrukking: ik ben er nog, al is het anders, op afstand. Want het is fijn om te weten dat vertrouwde, geliefde mensen aan je blijven denken. We hopen dat onze aanwezigheid als een bemoediging wordt ervaren, dat onze wensen een vertrouwen uiteten dat kracht geeft, als een goede wind in de rug.

Yvonne Peyresaubes osa is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren.

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas osa en Anne Nij Bijvank osa

Good luck in America!

We namen afscheid van Tjitske en Wouter. Acht maanden heeft Tjitske op Casella gewoond en in de weekenden was meestal ook haar man Wouter bij ons. Het was bijzonder om hun 'thuis' te mogen zijn tijdens de voorbereidingen voor hun emigratie naar Amerika. Tjitske bracht nieuwe beweging in huis met haar kwaliteiten en haar positieve karakter. Hun beider aanwezigheid (voor het eerst een man in onze groep!) was heel verrijkend. Bij het afscheid, waar ook vrienden en familie bij aanwezig waren, hebben we een zegen uitgesproken: 'Dat God, Ik Zal Er Zijn, met jullie meegaat en jullie helpt onbevangen te zijn voor het onverwachte, en geestdrift schenkt om je te wagen aan iets nieuws.' (MM)

Van hart naar wetenschap

Twee zusters waren aanwezig bij de promotie van Math Osseforth aan de VU te Amsterdam. Ooit ging hij bij de augustinessen in Sittard naar de basisschool en decennia later was een ooit vergeten fotorolletje aanleiding voor een hernieuwde kennismaking. Op 27 juni verdedigde hij zijn proefschrift *Friendship in Saint Augustines Confessions*. In een vurig pleidooi en in zijn verweer op een aantal kritische vragen en opmerkingen maakte hij in mooie taal het hoe, waarom en waartoe van zijn proefschrift duidelijk. In aanwezigheid van vele vrienden en familieleden mocht hij daarna zijn bul in ontvangst nemen. Voorin het boek dat hij ons gaf, schreef hij: 'In dankbaarheid voor alle goede zorgen in prille jaren.' (ANB)

Ambrosia Peters osa

Venlo 18 september 1927

Someren 13 juli 2017

Allemandsloop

Eens in het jaar wordt er in Someren door de atletiekvereniging een sponsorloop georganiseerd voor een goed doel. Die tocht wordt uitgezet rondom het Keelven, een prachtig natuurgebied vlakbij. Deelnemers kunnen vijf of tien kilometer wandelen of hardlopen. Dit jaar was de opbrengst bestemd voor Huize Witven, waar een groep augustinessen woont. Wij kregen de vraag om mee te lopen en zr. Marie Bernard mocht het startschot lossen. Drie van ons wandelden de vijf kilometer en hadden meer dan genoeg bekijks in hun habijt tussen de sportief en luchtig geklede sporters. Bij de finish stonden nog eens vier zusters om aan te moedigen en binnen te klappen. Ook verschillende van onze kennissen en personeelsleden van Huize Witven liepen mee. De sfeer was geweldig. En de opbrengst? Boven verwachting. Met heel veel dank aan alle lopers! (ANB)

Zuster Ambrosia (Mia) Peters en haar tweelingbroer Frans werden geboren in een groot gezin te Venlo, dat dankzij de belangstelling van oudere broers en zussen een goede uitvalsbasis bood om de wereld te leren kennen. Mia erfde haar fantasie en gevoel voor humor van haar vader, die stierf toen ze 10 was. Op 17-jarige leeftijd kwam ze bij de augustinessen. Ze heeft gewerkt op onze kleuterscholen, bij de 'rustende moeders' in Hilversum en op Meisjesstad. In 1997 vertrok ze naar Someren, als mantelzorger voor de eerste groep zusters die in Huize Witven kwam wonen. Daar was Ambrosia de spil van de bijbelgroep: een bekende verschijning met een rollator vol bijbels en gebedenboeken. Daarnaast schilderde ze graag clowns. Ze heeft voor grote en kleine mensen veel kunnen betekenen, maar bij alle humor had ze ook angst niet begrepen te worden. Die angst is nu voorbij. Dank voor de mens die je was, Ambrosia, dat vrede nu je deel mag zijn.

*Belijdenissen
van een verbinder*

In gesprek met Bright Richards

Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Bright Richards, initiatiefnemer van New Dutch Connections. Zijn stichting maakt gebruik van de ruimtes in het klooster aan de Waterstraat, en zo is hij een goede bekende van de zusters geworden.

Het begon met een droom om een stichting te beginnen voor hoogopgeleide vluchtelingen die een kunstopleiding hadden gedaan, zodat zij hun verhaal konden vertellen. Ruim tien jaar later is die stichting uitgegroeid tot de Toekomst-Academie, een plek waar jonge vluchtelingen met of zonder verblijfsvergunning opleidingen en trainingen kunnen volgen zodat ze overal ter wereld iets kunnen. 'Als mensen in Nederland komen, krijgen ze een identiteit van de staat: vluchteling. Maar dat ben je niet, je bent meer dan de identiteit die je van buitenaf opgeplakt krijgt. Maar wie ben je dan? Ik vraag hen: wie ben je werkelijk, waar wil je zijn, wat

wil je daar doen? We proberen ze te laten zien dat ze mooi zijn, dat ze bijzonder zijn, dat ze uniek zijn. En soms kom je er dan achter - dat is misschien wel de belangrijkste ontdekking - dat je een kind van God bent.'

Citaat 1:

In de vijand van vandaag kan een vriend schuilgaan

'Ik heb mijn voorstelling 'As I Left My Fathers House' gebaseerd op gebed. Ik heb het zo gemaakt dat iedereen bij elkaar komt, dat iedereen samen bidt. Dat vind ik heel mooi, want een vreemde is soms een vijand, omdat je hem niet kent. Je zoekt tot de vreemde geen vreemde meer is. Je zoekt naar verbinding, dat is wat ik ook doe.'

'Ik vind het vreemd dat we leven in een van de meest rijke landen in Europa, maar dat er mensen zijn zonder toegang tot kennis en onderwijs. Dat is toch een basisrecht? Je hebt de voedselbank en ik probeer een soort kennisbank te maken voor jongeren en vluchtelingen. Ik breng ze in contact met mensen uit het bedrijfsleven en met studenten. Ik zeg tegen ze: 'Ga naar de colleges, je hebt toch niets te doen de hele dag. Niemand

stopt jou om naar een college te gaan op de universiteit.’ Alleen krijgen ze niet zomaar toegang, daarom koppel ik ze aan maatjes. Laat ze mee gaan naar lezingen, naar feestjes, waarom niet? Ik merk dat de buitenwereld daaraan moet wennen.’

‘Ik houd niet van veel gepraat, daarom vind ik de Bijbel zo leuk. Als Jezus iemand ontmoet, dan vraagt hij: ‘Wat wil je?’

‘Ik wil genezen worden.’

‘Jij wilt genezen worden, je bent genezen.’ Inderdaad, waarom zouden we wachten met doen wat we ten diepste willen?’

Citaat 2:

Laten we ‘halleluja’ zingen, om onze last te verlichten. Zing als reizigers die onderweg zijn: maar blijf lopen... Zing harder - en blijf lopen

‘Af en toe ga ik naar een Afrikaanse kerk, dan bidden en zingen we luidkeels, zijn we boos op God of vallen mensen flauw. Ik vind dat heerlijk, het is een enorm expressieve kant van kerk-zijn. Wat je daarna altijd voelt is een verlichting, een lichtheid, omdat je al je emotie eruit hebt gegooit.’

‘Ik ben in Nederland een keer naar een begrafenis geweest, maar niemand viel er flauw. Je zat op een stoel, daarna dronk je thee of koffie en het was klaar. Terwijl we in Afrika drie dagen bezig zijn. Daar is

begraven een groot ritueel voor het hele dorp. De beste muzikanten komen, er wordt gedanst en gehuild. En je moet voor iedereen koken, drie dagen lang! Vroeger wilde ik niet in Nederland begraven worden, maar toen ik de begrafenis van André Hazes zag dacht ik: het kan wel. Een van mijn nieuwe projecten is om tijdens mijn voorstelling iedereen te verzamelen. Ik vraag iedereen hun gegevens achter te laten en dan krijgen ze een brief, die ze later door moeten geven aan hun kinderen, en zij weer aan hun kinderen. In die brief staat: ‘Ga naar de begrafenis van Bright Richards. In de Arena. Met de beste muzikanten.’

Als ik uit mijn raam kijk ...

... zie ik oude huisjes, net als mijn eigen huis gebouwd rond 1900. Een schattig volksbuurtje in mijn eigen stadje Bolsward. Een stad die voor Nederlandse begrippen niet aandoet als stad, elke Hollander zou het een dorp noemen. Maar voor mij is het echt een stad, zo anders dan het Friese plattelandsdorp waar ik ben opgegroeid. Ik kijk uit het raam en weet dat ik dit over een tijdje niet meer zie, dan is mijn uitzicht veranderd. Van het volksbuurtje en de Friese kleigrond ga ik straks naar een bos in het Gooi.

Mireille de Vreeze

Vanaf 4 september ga ik een jaar meeleven in klooster Casella. Ik zie er enorm naar uit, maar vind het ook spannend, vooral nu ik er vlak voor sta en nog zoveel moet regelen en doen, terwijl het gewone leven even snel doorgaat. Gelukkig ga ik in ieder geval één keer per maand naar Casella toe, weer even bijtanken, bijpraten en aarden. Ik kies er meestal voor naar de Taizéviering te gaan. Taizé spreekt me aan, het is fijn om samen te eten, te zingen en te vieren. Soms knoop ik er een weekend aan vast als ik vrij krijg van mijn werk. Maar wanneer ik weer naar huis ga, is de standaardvraag: 'Hoe lang moet je nu nog rijden, hélemaal naar Friesland?' Ik vind dat reizen enorm meevallen, het is maar vijf kwartier met de auto. Voor mij gaat de echte reis nu pas beginnen.

Mireille de Vreeze is meelevend lid van Casella en schrijft over haar uitzichten en inzichten.

‘God verjoeg dus de mens uit de tuin’ (Genesis 3,24)

Erik Borgman

Bijna meteen aan het begin van de Bijbel wordt afscheid genomen. Niet met een vrolijk ‘nou, doe, tot over twee weken’, en ook niet met de bravoure van ‘geef mij mijn deel van de erfenis’ waarmee in de parabel die Jezus vertelt de jongste van twee zonen het huis van zijn vader verlaat (Lucas 15,12). Het is een verbanning, een uitwijzing: God de Ene verwijst de mens uit de Tuin van Eden, en hij moet voortaan de grond gaan bebouwen waaruit hij is genomen. Terugkeer naar de idylle is uitgesloten: ‘Aan de oostkant van de Tuin van Eden plaatste God de kerubs en de vlam van het wentelend zwaard’ (vers 24). Sindsdien zijn mensen vreemdelingen en bijwoners (Psalm 39,13), nooit helemaal thuis.

Vloek of zegen

Als kind kon ik niet goed tegen wol. Het kriebelde en dat gaf mij de buitengewoon onprettige indruk dat er op de wereld geen plaats voor mij was. Ik wilde het behaaglijk hebben en gekoesterd worden, maar voelde mij afgewezen. Je zou kunnen concluderen dat het een vloek is om voorgoed uit Eden verbannen te zijn. Dan is het niet zo gek dat we uit alle macht proberen kunstmatig een thuis na

te bootsen: centrale verwarming waarvoor we het nooit meer koud hoeven te hebben, een peperduur bed waarop je optimaal uitrust. Wie van ons begrijpt nog de gelovigen van vroeger tijden die vrijwillig op een strozak sliepen en een haren onderkleed droegen dat bedoeld was om ongemakkelijk te zitten? Het aardse bestaan moest niet al te behaaglijk worden, want het ware leven is elders! Maar. Een collega maakte een tocht door een verlaten gebied met zo min mogelijk bagage. Zijn idee was: als je geen tent bij je hebt, moet je zoeken naar de

Sindsdien zijn mensen vreemdelingen en bijwoners

beschutting die de natuur biedt. Als je geen kampeerbed bij je draagt, moet je naar grond zoeken waarop je comfortabel ligt. Als je maar weinig voedsel en drank meeneemt, ontdek je wat de omgeving aan eten en drinken beschikbaar stelt. De onherbergzame Schotse hoogvlakte

God blijkt niet alleen te vinden waar wij veilig en geborgen zijn

blijkt vol rijkdommen te zitten, als je het landschap weet te lezen. Het Joodse volk moest de woestijn intrekken om te ontdekken dat voedsel en drank om te overleven van God komt. Misschien is onze verbanning uit Eden ook een zegen. God blijkt niet alleen te vinden waar wij veilig en geborgen zijn, maar juist naast ons te staan in onzekerheid en gevaar.

Eigen benen

Een keer, toen ik op de kleuterschool zat, was onze juf ziek. Juffrouw Hulsman was jong en modern, maar de invalster was al wat ouder en liet ons bijvoorbeeld stilzitten met onze vingers voor onze lippen als wij haar te rumoerig waren. Zij leerde ons een liedje dat begon met: 'Klein kleutertje van drie jaar oud / dat zei: ik ga de wereld in / ja dat was stout'. Het liep niet goed af: de appel en de boterham die voor onderweg waren meegenomen, werden door een grote hond afgepakt. 'Hij hilde dikke tranen en toen kwam moe / die nam het kleine kleutertje naar huis mee toe.' Je zou de rebellie van de jaren zestig van de vorige eeuw kunnen beschouwen als verzet tegen de mentaliteit die uit dit liedje spreekt. Alles beter

dan steeds maar weer naar huis mee toe te moeten!

De overtuiging het zelf wel te kunnen en het verlangen op eigen benen te staan, bleken echter onhoudbaar. Wij weten inmiddels dat wij de wereld niet naar onze hand kunnen zetten en de geschiedenis de weg kunnen laten volgen die wij het beste achten. Dat kan leiden tot woede of teleurstelling. Maar het kan ook een eerste stap zijn naar de ontdekking dat wij te midden van alle onzekerheid blijken te leven van wat ons gegeven wordt. Zomaar, om niet, omdat wij worden bemind. Genade noemt de christelijke traditie dit. Ik weet niet of het beter is dan Eden, maar wil het voor geen goud missen.

Erik Borgman is lekendominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Zing!

Femke Soethoudt

Vonkje van hoop

Vonk - je van hoop, diep in mij lie - ve

God, wak - ker het aan tot een

vlam van ver - trou - - wen wak - ker

aan, wak - ker aan, dat wij gaan... in vu - ri - ge

lief - de von - ken die o - ver - slaan

Tekst: Ellen Bakker,
Simone van Soelen
en Marja Verburg
Muziek: Wilmer de Jong

Een nieuwe weg inslaan, het vertrouwde achter je laten,
dat doe je niet zomaar. Daarvoor heb je lef nodig. En hoop.
Hoop op iets nieuws, iets beters, iets mooiers, de mogelijk-
heid dat het anders kan. Hoop die begint als een klein vonkje,
maar die in contact met de Eeuwige aangewakkerd kan
worden tot vlammen, vurige liefde, vonken die overslaan.
Onstuitbaar, grenzen doorbrekend, nieuwe werelden openend.
Als jouw hoop voldoende opvlamt, ben je klaar voor de
eerste stap. Zing jouw vonkje sterker en sterker met dit lied,
waarin je ook muzikaal meegenomen wordt op de weg van
vertrouwen.

ZinneBeeld

Tekst & beeld: Bernadette Herber

Om elkaar te leren kennen en vooral om in stilte te kunnen kijken en zien, beginnen we het jaar met een kunstretraite. Ik merk dat mijn leerlingen, zodra ze op Casella zijn, tot rust komen. De mobiele telefoon verdwijnt zonder daarom te hoeven vragen. Terwijl de zon ondergaat en de nevel optrekt, zitten de leerlingen op een avond met de ogen dicht in het labirint, geleid door instructies van mij. Als het helemaal donker is, zijn ze nog steeds aan het tekenen. Je hoort alleen het krassen van het krijt, het roepen van de uil, het geruis van de weg in de verte, de stilte, de concentratie.

Bernadette Herber is docent Beeldende Vorming op het Sint Bonifatiuscollege in Utrecht. Jaarlijks werkt zij met een enthousiaste groep leerlingen in haar buitenschoolse Atelier 306.
www.atelier306.com

Wij vragen uw steun voor *New Dutch Connections*

Stad Gods zet elk jaar één project in de schijnwerper op deze plek. Dit jaar de Toekomst Academie van New Dutch Connections. De ToekomstAcademie biedt jonge (ex-)asielzoekers praktische trainingsprogramma's, om hen te inspireren, opnieuw in zichzelf te laten geloven en hun sociale en economische zelfredzaamheid te versterken, waar ook ter wereld hun toekomst ligt. In elk nummer vertelt een van de deelnemers over zijn of haar leven en de rol die New Dutch Connections daarin speelt.

Shakib

Op 9-jarige leeftijd vluchtte ik met mijn moeder en zus uit Afghanistan. Onderweg verloor ik hen uit het oog en kwam er pas jaren later achter dat zij nog leefden en in Nederland verbleven. Inmiddels ben ik 23 en verblijf nu ruim een jaar in Nederland. Mijn aanvraag voor een verblijfsvergunning is afgewezen, maar mijn grote wens is om een positief antwoord te krijgen op mijn bezwaarschrift. Dan kan ik echt beginnen met leven, en voor mijn zieke moeder en zus gaan zorgen. Het liefst wil ik auto-monteur worden, maar daarvoor moet ik eerst naar school en dat mag niet. Fietsen repareren is een goed alternatief. Bij New Dutch Connections heb ik goede mensen leren kennen, die mij helpen en naar mij luisteren zonder dat ik bang hoeft te zijn over wat ik tegen ze zeg. Ik kan aan heel veel activiteiten deelnemen, zodat ik met leuke dingen bezig ben waar ik ook veel van kan leren, en dan geen tijd heb om aan mijn moeilijke situatie te denken.

Maak uw gift over op:

NL76 INGB 0003 8244 290

Voorlopig eindbedrag voor het project op Papoea is €3.980,-. U kunt natuurlijk ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.

Met Augustinus mee

Die weg kan niet worden afgesloten,
versperd worden door rovers, of
onbegaanbaar worden door regen. Ga die
weg in Christus, zonder angst, ga die weg!
Zorg dat je niet struikelt, niet valt, niet achterom
kijkt, niet stil blijft staan, niet afwijkt van de weg.
(Augustinus, preek 170,11)

Ingrid van Neer-Bruggink

Ik ga op reis en ik neem mee ... Op zoek naar een zinvol bestaan heeft Augustinus een paar keer zijn heil elders gezocht. Hij vertrok vanuit Carthago naar Rome en later naar Milaan. In Carthago liet hij zijn moeder Monica in tranen achter. Het was zijn beslissing, zijn avontuur. Ze bleef voor hem bidden; ook dat is een manier om een ander een goede reis te wensen. En door te reizen en op zijn reizen anderen te ontmoeten, ontdekte Augustinus de antwoorden die hij nodig had om zich te laten dopen.

Eigenlijk zijn we allemaal reizigers, ons hele leven lang zoeken we naar de zin van ons leven. Wanneer we beseffen dat Christus voor ons de weg is, hoeven we volgens Augustinus niet te wanhopen aan onze aankomst. 'Je hoeft alleen maar op te passen, en dan ben je er al! En als je er dan bent, mag je best trots zijn, maar niet op jezelf. Want wie zichzelf prijst, prijst God niet maar keert zich van God af.'

*Ingrid van Neer-Bruggink
is medewerker van het Augustijns Instituut
en redactielid bij het Augustijns Forum.*

Augustinus een beeldverhaal

Zien jullie die perenboom daar?

Dat is ons doelwit.

Op mijn 15de word ik teruggehaald uit Madaura. Mijn familie heeft geen geld meer voor mijn studie.

Niet vergeten, als we gepakt worden was het allemaal jouw plan Augustinus.

Hé wanneer je meedoet ben je net zo schuldig vriend!

Ik wilde mijn ondergang.

Ik wilde fout zijn.

Het ging me niet om iets op de verkeerde manier willen, maar om het verkeerde zelf.*

Ik had gewoon zin om te stelen.

In de grote stad word ik opgeleid in de retorica. Het is een hele kunst om zó te leren praten tegen mensen dat ze aan je lippen blijven hangen.

Mijn vader slaagde erin geld bijeen te leggen voor mijn verdere studie in Carthago.

Waar ga je altijd toch naartoe?

Ik ben te laat voor mijn les.

Ik ben zo weer terug. Beloofd!

Gelukkig blink ik hierin uit! En het komt niet alleen van pas tijdens het studeren...

...maar ook in de liefde.

Hier ging ik op zoek naar iets dat ik kon liefhebben.

Universiteit

Nou ja, op naar de volgende.

Maar ik dacht niet aan de veilige weg zonder risico's.

Zou ze iets doorhebben?

Ik was verliefd op de liefde.

Ik wilde erdoor veroverd worden.

Wie is dat?

Hé, laat mijn vriendin los!

Vergeet het maar Augustinus.

Ik raakte in de ban van het genot.*

Wordt vervolgd

Op de koffie met **An Kooijman**

Evelien Plaisier en Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

‘De zusters augustinessen kwam ik vaak tegen op straat of ik zag ze staan liften naar Hilversum. ‘Als je ergens mee omhoog zit, dan kun je daar altijd terecht,’ zei men over hen. Toen ik stopte met werken, wilde ik me nuttig maken. Ik belde aan bij de Waterstraat om te vragen of er iets te doen was. ‘Kom je van het Neude?’ vroegen de zusters. Wat bleek? Ze stonden daar juist die dag vrijwilligers te werven. Dat kwam goed uit! Zo kwam ik bij de receptie terecht. En daar zit ik nu, ruim vijftien jaar later, nog steeds iedere woensdagmiddag. Vroeger kwamen er nog regelmatig mensen langs met zorgvragen, die ik kon doorverwijzen naar Meisjesstad. Nu zit er niet zoveel spanning meer in, maar ik vind het fijn om dit voor de zusters te doen. Ik neem de telefoon op en ontvang mensen die iets af komen geven, op bezoek komen of een viering bij komen wonen. En tussendoor lees ik lekker een boek of de krant.’

